

Ở bên em

SMS: “em ngủ ngoan đi, đừng lo về học phí nữa, sáng mai anh sẽ đi đóng cho em...yêu em”

Tôi cố gắng nhắm vài dòng cuối cùng dù mắt cũng đã mở ko lên, chỉ là để cô ấy yên tâm và ngon giấc.....mỗi ngày trôi qua đều là những ngày mệt mỏi....mệt đến mức tôi dù muốn khóc, muốn chua xót, muốn dằn vặt....cũng ko còn đủ cảm giác để mà dằn vặt nữa.

Tôi là Minh, một thằng nhân viên thực tập trong VC company.

Sáng dậy vừa mở mắt ra, chưa kịp đánh răng rửa mặt, tôi phóng ngay vào cái máy tính cùi bắp của mình để check mail...trên màn hình hiện rõ ” KhanhMinh29 is now login” tôi chợt thấy đau cái đầu....mẹ ời! mình đã 26 rồi sao?

29 là số tuổi mà từ năm 20 tôi tự đặt ra cho mình. Ở cái tuổi 29, tôi phải là 1 người đàn ông thành đạt, có nghề nghiệp với mức lương ổn định, có nhà, có xe tay ga và làm đám cưới với An An, bạn gái của tôi hiện nay. Và, hôm nay tôi đã 26rồi! đã 26 rồi !!! haiz!

Nhìn góc màn hình bên phải tôi thấy dòng chữ : Fri, 22rd.... hôm nay là ngày đóng học phí cho An An, cũng là ngày tôi đi gặp người phụ nữ ấy....tôi không muốn phải thực hiện cuộc hẹn này chút nào, nhưng vì nghĩ đến An An, tôi nén lại lòng mình....

Silent Cafe

Tôi bước vội vã vào quán cafe, tự ý thức được rằng trễ hẹn với người phụ nữ này là 1 cái lỗi rất lớn, cũng chỉ vì đợi ở phòng thu phí ở trường quá lâu.

Cách khoảng 15 bước chân, tôi nhìn thấy Hoa Lâm, cô ấy đang ngồi trên chiếc sofa màu xanh ngọc, mắt nhìn ra mànng kiếng....cô ấy luôn như thế, nhìn ra phía bầu trời xa vội,Hôm nay mây có màu xám, đôi mắt người phụ nữ này cũng một màu xám xám...

- Lâm đến lâu chưa?

- Khoảng 20 phút

- Tôi xin lỗi

- Không sao

- ... [im lặng]...[tôi vốn muốn giải thích thêm nhưng biết rằng khi cô ấy nói ko sao, nghĩa là ko sao, nghĩa là cô ấy thật sự ko quan tâm]

- Minh muốn uống gì?

- Cafe đá

- Em ơi, thêm 1 cafe đá.

- Nhìn Lâm hơi buồn hả?

- 1 câu hỏi?

- Không, tôi chỉ quan tâm thôi

- Không, không buồn đâu

- [im lặng]

- Nhìn Minh hơi mệt, mắt thâm đen

- Ủ, hôm qua tôi đi uống với bạn về trễ
- Vậy, hôm nay Lâm hãy về sớm đi
- Tôi ko sao.
- [im lặng]
- [im lặng]
- Lâm có việc nên đi trước, lát Minh nhớ đem cái này về.
- Ủ

Hoa Lâm đứng lên, vớ lấy cái áo choàng và bước ra quầy thanh toán. Hôm nay lòng tôi chợt nổi cơn sóng lạ....

Tôi muốn đi theo cô ấy, nhưng dận lòng... không....

Tôi muốn nhìn theo cô ấy, lại dận lòng... không.

Trời sập tối, tôi đứng lên bước sang chiếc ghế của Lâm, vớ lấy cái túi caro bbr và ra về, hôm nay chắc lại là 1 cái áo khoác cho An An và 3 triệu tiền mặt như mọi lần.

Tôi nhắn tin cho An An: “Em đang ở đâu? Gặp anh nhé.”

...

Tối hôm đó cô ấy vui mừng khoát lên chiếc áo mà tôi tặng....cùng số tiền đủ để cô ấy chi trả tiền nhà trong 2 tháng.

Nhìn An An nói cười, lòng tôi xuyên xang 1 cảm giác khó tả....ngày xưa tôi rất hạnh phúc khi trông thấy nụ cười này....sao hôm nay tôi thấy mình hơi lơ đãng.....chắc hẳn là do chất cồn của đêm qua còn sót lại, tôi thấy mệt.

An An năm nay 22 tuổi, học đại học nhân văn năm 3. Cô ấy là bạn gái của tôi từ 7 năm trước. Nhà cô ấy trong xóm tôi, từ nhỏ An An vốn là tiểu thư đài cát, khi cô ấy lên lớp 11 thì ba cô ấy phá sản. Những năm tháng đó thực sự

khó khăn với chúng tôi. Cô ấy quen sống sung sướng, không biết làm việc gì, còn tôi vì An An mà phải thường xuyên trốn tiết ở giảng đường đại học để chạy bàn trong quán nhậu, dành dụm gửi về cho An An.

Tôi không biết điều gì đã khiến tôi trở nên giỏi giang như thế, liệu có phải là tình yêu dành cho cô ấy? Tôi chỉ biết mỗi khi nghe tiếng thút thít của cô ấy và giọng nói meo meo qua đt thoại: “thôi mình chia tay đi, em không muốn nợ anh”, tôi lại trở nên yếu đuối. Dường như, đáp ứng những nhu cầu về vật chất của cô ấy, đã trở thành lẽ sống của tôi....Tôi không biết mình còn cầm cự đến bao giờ, với số lương ít ỏi của tôi....tôi chưa từng gửi về cho cha mẹ mình 1 đồng nào....tất cả chỉ vì để duy trì cái mà tôi cho là ...tình yêu....

Sau 3 năm tất bật cho tình yêu, Hoa Lâm xuất hiện như một vị cứu tinh trong đời tôi.

Trong 1 lần công ty tổ chức tiệc buffet, tôi được 1 người bạn giới thiệu Lâm. Người phụ nữ này đã 30, chưa chồng, đang tiếp quản chức vụ giám đốc của VC vì cô ấy là con một.

Tôi và Lâm dính vào 1 mối quan hệ khó hiểu. Một ngày, tôi nhận được email từ Lâm.

“Tôi muốn hẹn hò với anh, mỗi tháng 2 lần gặp tôi ở Silent coffee, hãy xem như đây là 1 công việc làm thêm, tôi sẽ trả lương cho anh”

Đọc những dòng này đôi mắt của tôi muốn nổ tung ra....tôi thật sự không hiểu người phụ nữ này đang làm gì, vội vã, tôi nhắn lại cho cô ấy vài dòng “Xin lỗi, tôi không phải trai bao. Cô hãy tìm đối tượng khác”.

1 phút sau máy tính của tôi nhận thêm 1 email nữa “tôi không có ý đó...tôi chỉ cần 1 người cùng đàm đạo, anh biết đó, tôi là phụ nữ độc thân, mỗi tháng tôi sẽ trả cho anh 6 triệu. 2 tuần 1 lần hãy gặp tôi vào thứ 6, 3h chiều tại Silent cafe”

.....

Tôi đọc đi đọc lại những dòng này, suy nghĩ ra hàng trăm cái cớ vẫn ko thể hiểu nổi, nếu chuyện này là thật. Chiều thứ 6 tuần đó, tôi xin nghỉ làm sớm để

chạy ra Silent cafe, dù có thể dự cảm nhưng lại thêm 1 lần ngạc nhiên nữa. Người phụ nữ ấy đang ngồi đó.....đợi tôi....

Từ khi chịu khó gặp mặt Hoa Lâm, cuộc sống của tôi dần thay đổi. Lương trong công ty cũng tăng, cộng thêm số tiền cô ấy chi trả riêng, tôi có thể làm nhiều điều cho An An, mua những gì cô ấy thích...

Chỉ 1 điều tôi không hiểu và cũng ko bao giờ được phép hỏi....Tại sao Hoa Lâm lại hành xử như vậy?

Lại một mùa Noel đến, như mọi năm, tôi mua 1 bó hoa hồng đến nhà Hoa Lâm vào lúc 3h chiều....

Thật sự tôi cảm thấy bản thân mình như 1 thằng khốn nạn, mỗi ngày, mỗi tuần, mỗi tháng trôi đi, tôi lại dành nhiều cảm xúc cho Hoa Lâm hơn người bạn gái của tôi. Mỗi khi đi bên cạnh cô ấy, tay tôi muốn nắm lấy tay cô ấy, mỗi khi nhìn thấy cô ấy đưa đôi mắt ra ngoài khung cửa, tôi lại muốn ghé lấy đôi vai người phụ nữ này.....Dường như cô ấy quá cô đơn, đôi mắt ko bao giờ cười như 1 người đang chuộc tội, như 1 người đang chịu đựng.

Tôi tắt máy, để xe trên mảnh sân trước cổng nhà Lâm, cô ấy bước nhẹ về phía tôi.

- Hôm nay Minh đến sớm quá.

- Ừ, hôm nay tôi đúng giờ ... - Tay tôi bối rối trao cho cô ấy bó hoa, trái tim tôi tự dưng đập mạnh như chưa bao giờ rung động vì ai, Hoa Lâm đang cười, 2 năm nay tôi không hề biết rằng cô ấy cười đẹp đến thế.

- Cảm ơn Minh.

Tôi và Lâm lại ngồi đối diện nhau, cùng hỏi, cùng nói, đôi khi có nhắc đến An An. Tôi cảm ơn cô ấy về những món quà đã gửi cho bạn gái của tôi.....chúng tôi nói nhiều chuyện, đến 5h thì thôi, mọi chuyện, trừ chủ đề tình yêu và cảm xúc.

- Minh xem tôi là gì?

- Sao Lâm tự dưng hỏi.... ?

- Tôi có giống 1 người chị ko?
- Không, không hề, tôi ko có cảm giác đó.
- Vậy à.
- Lâm xem tôi là gì?
- Là người tình
- Gì hả?
- Là người tình bí mật
- [im lặng]
- [im lặng]
- Minh về đi, cảm ơn về tất cả. từ tháng sau Minh có thể ko đến nữa.
- Sao vậy?
- Tôi có chuyện phải đi bây giờ.
- Trả lời tôi đi.

15 phút tĩnh mịch, cái tĩnh mịch khó chịu nhất trong đời tôi,...tôi ko biết làm sao để miêu tả cái cảm nhận lúc này, giống giống như khi tôi bị lạc mất con Micky mà tôi đã nuôi 12 năm trời,lạc lõng, mất mát....

Tiếng còi xe hơi ở trước cửa, 1 chiếc taxi đang đứng đó, Lâm đứng dậy, tôi làm theo, Lâm lấy áo khoác và bước đi, tôi làm theo....cô ấy khóa cổng, tôi lững thững đứng đấy....

- Minh về nha. Xin lỗi, tôi phải đi liền, 5h 30 rồi.
- Tại sao lại như vậy? Hôm nay tôi có chuyện quan trọng chưa kịp nói với Lâm.

- Gửi mail cho tôi
- Không được, chuyện này phải nói trực tiếp.
- Tôi đi đây.

Trong vài giây tôi như người hoảng loạn khi nhìn thấy cô ấy sắp bước lên chiếc taxi, tôi níu tay cô ấy lại và kéo vào lòng mình “Cho anh 2 phút thôi, được ko?”.....“Buông tay Lâm ra” - giọng lạnh như đá, cô ấy gỡ tay tôi ra... và bước đi.

Bỗng chốc tôi nhận ra từ phía gốc cây bàng đối diện, bóng 1 cô gái bước về phía tôi....An An, cô ấy đứng đó từ bao giờ...

Tôi không còn đủ sức lực để nhận thức chuyện gì đang xảy ra xung quanh nữa, chỉ kịp nhận lấy cái tát của An An và sau đó là tiếng khóc nức nở của cô ấy....cùng tiếng hét lên như điên dại “Tại sao lại là chị, cả nhà chị đã cướp mất tất cả của tôi, bây giờ chị còn cướp bạn trai của tôi, chị đúng là con rắn độc”....An tiếp tục bước tới tát vào mặt Lâm. Người phụ nữ mạnh mẽ ấy đứng yên hứng chịu, mặc kệ mọi chuyện. Tôi lấy hết sức kéo An lại để Lâm lên taxi.....để cô ấy chạy trốn, chạy trốn tôi và An An.

Từ ngày đó, tôi không cách nào liên lạc được với An An, còn Hoa Lâm thì đã bay đi Nhật đêm hôm đó....

3 tuần sau, tôi nhận được tin nhắn của An, cô ấy muốn gặp tôi.

Silent cafe

Chưa đầy 2 tháng mà sao nơi đây trở nên xa lạ với tôi quá, tôi đi dọc theo dãy sofa tìm An, chân tôi đứng chắc ở nơi tôi thường hẹn gặp Hoa Lâm... trong lòng tôi bây giờ chỉ có Hoa Lâm.....thật chua xót....

Vừa thấy tôi đến, đôi mắt An trông đã ghen ngào...chúng tôi ngồi im lặng, cô ấy nhìn tôi, tôi nhìn ra màn kiếng....chúng tôi như diễn lại vở kịch mà tôi đã diễn cùng Hoa Lâm 2 năm nay...chỉ là tôi được đổi vai mới...giờ đây tôi bất chợt hiểu thấu nỗi lòng của người con gái ấy...

- Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi có làm gì sai hả?

- Anh xin lỗi

- Tôi thật ko tin có ngày anh lại đi ngoại tình.

- Anh xin lỗi

- Anh có biết tôi cảm thấy đau đớn như thế nào trong những ngày qua ko?

- Anh xin lỗi

- Anh đừng xin lỗi nữa.....không lẽ anh ko biết tôi yêu anh đến chừng nào sao?

- Anh không biết...

- ...

- An An à, em không yêu anh, em chỉ yêu sự yêu thương của anh, yêu những gì anh làm cho em, yêu những gì anh tặng cho em....

- Anh đang nói gì vậy?

- Anh có lỗi là đã không chia tay em sớm hơn, đã che giấu 1 thời gian lâu như vậy.

- Anh, anh nói gì??? Em ko hiểu??

- An An, nếu em yêu anh....thật lòng, mọi chuyện đã khác.

An An khóc òa lên, miệng la hét “Em ko hiểu, em ko hiểu”....ừ, thì cô ấy làm sao có thể hiểu được khi cô ấy chỉ là cô sinh viên vừa tốt nghiệp, khoảng thời gian khi các bạn cùng trang lứa phải đi làm thêm vất vả thì cô ấy có tôi chu cấp đầy đủ.....tôi muốn nói cho cô ấy biết, nếu cô ấy yêu tôi cô ấy đã ko để tôi chịu khổ lâu như vậy....nếu cô ấy biết suy nghĩ cô ấy lẽ ra phải hỏi tôi từ đâu có được nhiều tiền như vậy....nếu cô ấy hiểu chuyện, lẽ ra tôi và cô ấy đã phải chia tay nhau sớm hơn, trước cả cái ngày tôi gặp Hoa Lâm.....

Nghĩ đến đây tôi thấy mình thật là 1 kẻ đê tiện, đến giờ này tôi lại trút hết lên An An.....tôi trơ tráo, mặt dày như 1 tên tội phạm không chịu nhận tội của mình.

10h đêm, quán sắp đóng cửa, tôi lặng thin ngồi cùng An An....chỉ mong cô ấy nhẹ lòng....

- Tôi chỉ có 1 chuyện muốn hỏi nữa thôi.

- Ừ, em hỏi đi.

- Những thứ anh mua cho tôi, tiền mà anh đưa cho tôi....tất cả, là của chị ta?

- Không phải tất cả đâu...

- Tôi cho anh biết, chị ta không có tình cảm gì với anh đâu, chị ấy là kẻ thù của tôi, sau khi ông tôi mất, nhà đó mua lại công ty của ba tôi, làm cho ba tôi phá sản....chị ta chỉ là thấy có lỗi nên muốn tìm cách đền bù cho tôi thôi, những thứ đó lẽ ra phải là của tôi, tôi đáng được có....anh có hiểu không?

- [im lặng]

Khi người ta lặng im, có thể là do lòng đang yên tĩnh, cũng có thể là do lòng đang dậy sóng....như tôi lúc này, tim tôi muốn vỡ ra...đau đớn...

Tôi lặng thinh, đứng dậy, lấy áo choàng “Trễ rồi, về thôi em”.

1 tháng sau.

“Nghiện là trạng thái xảy ra khi người ta dùng quá liều thuốc giảm đau hay uống quá nhiều chất có cồn, nếu thiếu chúng, người ta sẽ không chịu nổi những cơn đau...hoặc đó là 1 trạng thái người ta quá quen thuộc với một điều gì đó mà thiếu nó, người ta không thể đưa ra 1 quyết định hợp lý được.

Giờ tôi trở thành 1 người không thể nghĩ gì được khi không có em, đây có phải là 1 trạng thái nghiện trầm trọng không?”

Tôi gõ email này gửi cho Hoa Lâm....mong cô ấy sẽ hồi đáp.....

Mỗi sáng mở mắt ra tôi đều check mail, và vẫn chưa nhận được reply của cô ấy....

Mỗi khi nhớ Hoa Lâm tôi thường ra Silent cafe 1 mình, ngồi nhìn ra màn kính, trầm ngâm, nhưng nhớ....

Quán tính, hay còn gọi là thói quen, xảy ra khi chúng ta thường xuyên làm 1 việc, hoặc thậm chí là gặp 1 người.....và nếu có 1 ngày việc đó không xảy ra, có thể sẽ để lại một chút khó chịu....vì thói quen là cái thật khó để mà thay đổi.

Kể từ đó, cách 2 tuần 1 lần tôi lại đến chỗ hẹn cũ ngồi đợi cô ấy, tôi không biết sẽ là bao lâu, nhưng tôi biết điều đó đã trở thành thói quen, thành cơn nghiện của tôi....